kokku kuivanud, igatahes tugevamini kui algkool. Kutsekoolide eelistamine oleks talt nõudnud uusi ohvreid õppekohtade ja tundide arvu kahanemise teel. Olukorra kitsus ja veel enam ähvardav hädaoht tegi gümnaasiumiõpetaja kutsehuvi aktiivseks või koguni agressiivseks. Et algkooli ideoloogilised alused vahepeal olid nõrgenenud, õnnestuski agressiivseks muutunud keskkooli-õpetajaskonnal 1934. a. reformi suunata nii, et see kujunes kõrgelepaisunud rahulolematusele teatud abiventiiliks. Muidugi mõjus kaasa ka üldine püüe pidurdada kõrgema haridusega intelligentsi nn. üleproduktsiooni ja juhtida noorsugu varakult tegeliku (kehalise) töö juurde, eriti maal ja vaesemais kihtides.

Haridus- ja Sotsiaalministeerium N. Kannu juhtimisel ei võtnud omaks ühtegi varem-esitatud reformikava (vt. Eesti kroonika 1933), vaid koostas täiesti uue, mis siiski ligidalt sarnleb dir. N. Kannu poolt 1933. a. kevadel esitatuga. Selle järgi on tulevase teise astme kooli normaalkujuks 8-klassiline asutis, mille esimeseks kontsentriks on 5-klassiline k e s k k o o l ja teiseks — 3-klassiline g ü m n a a s i u m. Keskkooli võetakse algkooli 4. klassi lõpetanuid. 5-klassilise keskkooli paralleelvormina oleleb siiski teatud kompromisstüübina ka 3-klassiline keskkool, kuhu võetakse 6-klassilise algkooli lõpetanuid. Keskkool valmistab ette elule, gümnaasiumile ja II astme kutsekoolidele; sinna pääsevad tõenäoselt kõik soovijad, vähemalt valdav enamik neist, kuid üleminekul keskkoolist gümnaasiumi on ette nähtud valjem selektsioon (mil kujul, pole veel teada). Gümnaasiumi peamiseks ülesandeks on õpilasi ülikoolile ette valmistada. Ta jaguneb vaid reaal- ja humanitaarharuks (keskkoolis pole diferentseerumisvõimalust ette nähtud); seniste kutseaineliste

Eesti kroonika 1934, lk. 49